

בס"ד. שיחת יום ג' פ' נח, ב' מרחשון ה'תשמ"ג.

לילדים ולילדות - „צבאות השם” - שיחיו

- בבית הכנסת, לאחרי תפלת מנחה -

בלתי מוגה

א. אמרו את י"ב הפסוקים ומאמרי חז"ל. ואח"כ ניגנו „ווי וואנט משיח נאר”.

ב. דובר כמ"פ אודות המטרה הכללית המשותפת לכל ה„כנסים” ד„צבאות השם” - לתת עידוד וחיוק לכל אחד ואחת מהילדים השייכים ל„צבאות השם” שיצליחו במלחמתם נגד ה„יצר”, ע"י ההוספה בלימוד התורה והידור בקיום המצוות.

וע"פ הציווי „ואהבת לרעך כמוך . . זה כלל גדול בתורה” (כפי שאמרתם זה עתה) - מובן, שנוסף על ההשתדלות שלכם להוסיף בלימוד התורה ובהידור דקיום המצוות, צריכים אתם לעורר ולהשפיע בכיוון זה גם אצל חבריכם וחברותיכן (הילדים - על חבריהם, והילדות - על חברותיהן).

הן אלו שכבר הצטרפו לשורות של „צבאות השם” - שיהיו „חיילים” טובים ומעולים יותר ב„צבאות השם”.

והן אלו שמאזיח סיבה שהיא לא הצטרפו עדיין לשורות של „צבאות השם” - הרי מכיון שמדובר אודות בני ובנות ישראל, שכל א' מהם הוא בן אברהם יצחק ויעקב, וכל אחת מהן היא בת שרה רבקה רחל ולאה (כמו כל אחד ואחת מכם) - צריכים לפעול ולהשפיע עליהם שיצטרפו לשורות של „צבאות השם”, וכאשר יהיו שם - ילכו „מחיל אל חיל”, עד שיגיעו לדרגה הגבוהה ביותר שאל"י יכול להגיע „חייל” ב„צבאות השם”.

ג. נוסף לזה - ישנו בכל „כנס” ענין מיוחד („פקודת-יום”), בהתאם לעבודה והשליחות המיוחדת הקשורה עם הזמן המיוחד שבו מתקיים „כנס” זה.

ולדוגמא: ה„כנס” שנערך בימי הסליחות (כ"ו אלול תשמ"ב) הי' קשור עם ההכנה לעבודה המיוחדת ד„ראש השנה” - „תמליכוני עליכם”. ועד"ז בכל „כנס” - בהתאם לזמן שבו נערך ה„כנס”.

ובנוגע ל„כנס” זה שנערך בהתחלת חודש חשוון (מיד לאחרי חודש תשרי) - ישנה „פקודת-יום” ושליחות מיוחדת בהתאם לזמן זה, שבו יוצאים מחודש תשרי ונכנסים לחודש חשוון, כדלקמן.

ד. העבודה והשליחות המיוחדת בבואנו מחודש תשרי (ובפרט הסיוע וחותם דחודש תשרי' - שמיני עצרת ושמחת תורה) לחודש חשוון - מובנת ע"פ המבואר במדרש (שהש"ר פ"ז, ב) אודות החילוק שבין התקופה שלאחרי פסח (המעבר מחורף לקיץ) לתקופה שלאחרי חג הסוכות (המעבר מקיץ לחורף):

„ראוי' היתה העצרת של חג שתהא רחוקה חמישים יום (מחג הסוכות) כנגד העצרת של פסח (כי חגה"ש הוא חמישים יום לאחרי חגה"פ), אלא עצרת של חג על ידי שהן יוצאים מן הקיץ לחורף, לית ביומיהו דייזלון וייתון. משל למה"ד למלך שהיו לו בנות הרבה, מהן נשואות במקום קרוב ומהן נשואות למקום רחוק, יום אחד באו כולן לשאול שלום המלך אביהם. אמר המלך, אלו שנשואות במקום קרוב אית בעונתה ליזיל ולמיתי, ואלין שנשואות במקום רחוק לית בעונתה ליזיל ולמיתי, אלא עד דאינון כולהון אצלי הכא, נעבד כולן חד יום טב ונחדי עמן. כך עצרת של פסח עד דאינון נפקן מהחורף לקיץ, אמר הקב"ה אית ביומא למיזל ולמיתי, אבל עצרת של חג, על ידי שהן יוצאין מהקיץ לחורף. . לפיכך אינה רחוקה חמישים יום, אמר הקב"ה לית ביומיא למיזל ולמיתי, אלא עד דאינון הכא נעבד כולן חד יום טב ונחדי"

כלומר: היציאה מחג הפסח לתקופה שלאח"ז, מהחורף לקיץ, היא יציאה למקום קרוב (,,בנות. . נשואות במקום קרוב"); ואילו היציאה מחג הסוכות לתקופה שלאח"ז, מהקיץ לחורף, היא יציאה למקום רחוק (,,בנות. . נשואות למקום רחוק").

והנה, ענין זה מבואר בכ"כ מאמרי רבותינו נשיאינו (בקשר לשמע"צ ושמח"ת - סיום וחותם חודש תשרי) - ע"פ המושגים והביאורים דתורת החסידות.

וביחד עם זה מובן, שמכיון שמדרש הנ"ל הוא חלק מהתורה שניתנה לכאור"א מישראל, החל מילדי ישראל הקטנים, שכאור"א מהם מקבל את התורה כולה באופן של ירושה (,,תורה צוה לנו משה מורשה קהלת יעקב") - הרי בודאי שישנה אפשרות לכאר ענין זה (ע"פ המבואר בתורת החסידות) גם באותיות פשוטות ביותר, באופן המוכן אפילו לילדים קטנים, והעיקר - שלימוד זה יבוא לידי ביטוי בהנהגה היום-יומית במעשה בפועל, כי,,המעשה הוא העיקר".

ובאופן ד,,קרוב אליך הדבר מאד בפיך ובלבבך לעשותו" (גם כאשר מדובר אודות היציאה ל,,מקום רחוק"), כלומר, לא זו בלבד שביכולתו לנצל לימוד זה בנוגע להנהגה בפועל, אלא יתירה מזו: ענין זה הוא ,,קרוב גר' מאד", הן במחשבה - ,,בלבבך", הן בדיבור - ,,בפיך", והן במעשה בפועל - ,,לעשותו", ש,,המעשה הוא העיקר".

ה. ובהקדים:

רואים במוחש בכל ,,צבא" (כפשוטו) שישנם זמנים שבהם נמצאים אנשי הצבא בתוך המחנות והבתים של הצבא [ובענינו - ,,בית יהודי", עליו אומר הקב"ה ,,ושכנתי בתוכם"], שאז נמצאים אנשי הצבא במצב של מנוחה, או עכ"פ הכנה למלחמה (אבל עדיין אינם יוצאים למלחמה בפועל); ולעומת זאת - ישנם זמנים שבהם יוצאים אנשי הצבא ממקומם והולכים ל,,מקום רחוק" כדי לנהל את המלחמה בפועל.

בלתי מוגה

מהי המשמעות של „מקום רחוק” ביחס ל, צבאות השם” - הרי בכל זמן ובכל מקום נמצא הרמטכ”ל (הקב”ה) ביחד עם כל „חייל” ד, צבאות השם”, וכפי שאמרתם זה עתה: „והנה ה’ נצב עליו ומלא כל הארץ כבודו” - אלא „מקום רחוק” פירושו, שמבחינתו של האדם קשה יותר (רחוק ממנו יותר) לנהל את המלחמה (מלחמת היצר) בשלימותה.

ובנוגע לתקופות השנה - הרי זה החילוק שבין תקופת החורף לתקופת הקיץ:

בתקופת החורף שורר קור בעולם, ולכן, יש צורך בזהירות מיוחדת שלא להפגע מפני הקור - כפי שרואים במוחש שכאשר אנשי הצבא יוצאים למלחמה בזמן החורף, זקוקים הם לבגדים מיוחדים, נעלים מיוחדים, וכיו”ב, כדי שלא יפגעו מפני הקור השורר בעולם. ונוסף לזה - בתקופת החורף הימים קצרים והלילות ארוכים, כלומר, שחשכת הלילה גדולה יותר, ולכן, זקוקים להוספה מיוחדת באור, כדי להאיר את החושך.

וכמו כן מוכן בנוגע לעניננו - תפקידם ושליחותם של „צבאות השם” - שישנם זמנים במשך השנה (ובכללות - בתקופת החורף) שבהם העולם הוא קר וחשוך יותר ביחס לעניני קדושה, כדלקמן, ואז העבודה היא בבחינת „מקום רחוק”, כלומר, עבודה קשה יותר, כדלקמן.

ג. והביאור בזה:

ישנו חילוק כללי בין אופן העבודה בזמן ד, „ימים טובים” לאופן העבודה בזמן דימי החול - שב, „ימים טובים” כללות העבודה היא בנקל יותר, מכיון שבזמן זה ישנה נתינת כח מיוחדת מלמעלה, כפי שזה מתבטא בתפלות ד, „ימים טובים” שבהם אומרים (כ”כ פעמים), „אתה בחרתנו מכל העמים . . ורוממתנו מכל הלשונות כו”, וישנה הוספה מיוחדת בענין השמחה - „מועדים לשמחה”, משא”כ כאשר מדובר אודות העבודה בשאר ימי השנה (ימי החול), שבהם אין נתינת כח מיוחדת כב, „ימים טובים”.

אמנם כמשך כל השנה כולה „ה’ נצב עליו ומלא כל הארץ כבודו ומביט עליו ובוהן כליות ולב אם עובדו כראוי”, ובמשך כל השנה כולה נמצא יהודי בתנועה של שמחה, כמ”ש „עבדו את ה’ בשמחה”, „ישמח ישראל בערשיר” [שמחה על עצם העובדה שהקב”ה הכניסו ל, צבאות השם”, ונמצא תמיד ביחד אתו] - אבל אעפ”כ רואים במוחש (ובמיוחד אצל „צבאות השם”) שישנו חילוק באופן העבודה בין ימי החול ל, „ימים טובים”, ימי מנוחה ושמחה, „מועדים לשמחה” במלוא מוכן המילה, באופן נעלה יותר מאשר ענין השמחה שבכל השנה כולה, ועאכ”כ כאשר מדובר אודות „זמן שמחתנו” (בין ה, „מועדים לשמחה” עצמם) - „שמחת בית השואבה”, ולמעלה יותר - השמחה דשמיני עצרת ושמחת תורה.

ועפ”ז מוכן החילוק שבין התקופה שבה יוצאים מחג הפסח ונכנסים לימי הקיץ (מחורף לקיץ), לתקופה שבה יוצאים מחג הסוכות ונכנסים לימי

החורף, החל מחדש חשון (מקיץ לחורף) - בדוגמת החילוק שבין „מקום קרוב“ ל„מקום רחוק“:

כאשר יוצאים מחג הפסח, „זמן חרותנו“ [שאו נקראו בנ"י בתואר ד, „צבאות ה'“], לתקופת הקיץ (מחורף לקיץ) - יודע כאו"א המשתייך ל„צבאות השם“ שבעוד חמישים יום בלבד יהי' שוב „יום טוב“ (חג השבועות, „זמן מתן תורתנו“), „מועדים לשמחה“, שאז יאמרו שוב „אתה בחרתנו מכל העמים כו“.

ונוסף לזה: גם החמישים יום שבין חג הפסח לחג השבועות - אינם סתם ימי חול, אלא ימים שבכל א' מהם מקיימים את המצוה ד, „ספירת העומר“, ומובן שבימים אלו ישנה נתינת כח מיוחדת למלא את השליחות והתפקיד ד, „צבאות השם“ בנקל יותר.

ועפ"ז - כאשר יוצאים „צבאות השם“ למלחמת היצר בתקופה שלאחרי חג הפסח, הרי זה בדוגמת היציאה ל„מקום קרוב“ בלבד, כלומר, שאז נקל יותר למלא את השליחות והתפקיד ד, „צבאות השם“ (לנצח במלחמת היצר), מכיון שיודעים שתוך תקופה קצרה ביותר מגיע שוב „יום טוב“, וכעבור כמה חדשים - כל ה„ימים טובים“ דחודש תשרי.

אבל כאשר יוצאים מחג הסוכות (חודש תשרי) לתקופת החורף, החל מחדש חשון (מקיץ לחורף) - הנה עד שיגיע „יום טוב“ הבא (חג הפסח) תעבור תקופה ארוכה, ששה חדשים, ורק אז תהי' נתינת כח ותזכורת מיוחדת ש„אתה בחרתנו מכל העמים וכו“, ולכן, היציאה מחדש תשרי לחודש חשון (מקיץ לחורף) היא בדוגמת היציאה ל„מקום רחוק“, כלומר, שאז קשה יותר (לכאורה) למלא את השליחות והתפקיד ד, „צבאות השם“.

ז. והנה, מכיון שצריכים לצאת ל„מקום רחוק“ (מהקיץ לחורף, מחדש תשרי לחודש חשון) - זקוקים לנתינת כח מיוחדת כדי שיוכלו למלא את השליחות והתפקיד ד, „צבאות השם“ גם ב„מקום רחוק“ (כאשר העבודה היא קשה יותר).

וזהו כללות הענין דשמיני עצרת ושמחת תורה („עצרת של חג“) הבאה תיכף ומיד לאחרי חג הסוכות (ולא כ„עצרת של פסח“ - חג השבועות - שרחוקה חמישים יום) - כדברי המדרש: „אמר המלך, אלו שנשואות . . במקום רחוק . . עד דאינון הכא נעבד כולן חד יום טב ונחדי“:

מכיון שצריכים לצאת ל„מקום רחוק“ - ישנה נתינת כח מיוחדת, שמחה גדולה ונעלית ביותר שנערכת ע"י „המלך אביהם“ (הקב"ה), שמחה הקשורה עם התורה - „שמחת תורה“ - שבה ניתנו ההוראות כיצד לנהל את השליחות והתפקיד גם ב„מקום רחוק“.

ו„יום טוב“ זה - שמחת תורה - שהשמחה שבו היא באופן נעלה יותר מהשמחה שבשאר הימים טובים (כולל „שמחת בית השואבה“), ניתן לבנ"י

באותה מדה שהיו מקבלים זאת לאחרי הכנה והקדמה דחמישים יום (בדוגמת „עצרת של פסח“ שבאה לאחרי עבודת ההכנה במשך חמישים יום), שמה מובן גודל העילוי שבדבר.

וכל זה - בתור נתינת כח לקראת העבודה המתחילה בחודש חשון, שאז יוצאים ל„מקום רחוק“, שזוהי העבודה דתקופת החורף, ששה חדשים שלמים ללא יו"ט („מועדים לשמחה“) באמצע, כנ"ל.

ה. וזוהי „פקודת־היום“ המיוחדת ל„כנס“ זה - שנערך בהתחלת חודש חשון:

כאשר „צבאות השם“ מתכנסים יחדיו בתקופה שבה עוברים מחודש תשרי לחודש חשון, מריבוי ה„ימים טובים“ דחדש תשרי לתקופת החורף (המתחילה בחודש חשון) שאין בה „ימים טובים“ („מועדים לשמחה“) - יציאה ל„מקום רחוק“ - זקוקים לעידוד מיוחד שלא להתפעל מטענותיו של ה„יצר“ בתקופה זו:

וכך אומר ה„יצר“ לילד יהודי: מכיון שצריך אתה לצאת ל„מקום רחוק“, שזוהי עבודה קשה יותר כו' - אזי תנצל את הזמן למנוחה ולמשחקים, אל תתאמץ יתר על המדה בלימוד התורה, ואדרכה: תוריד מזמני הלימוד עבור „משחקים“!

וכמו כן בקשר לעניני אכילה ושתיה: מכיון שיוצא אתה ל„מקום רחוק“, זקוק הנך לגוף בריא, ולכן, אין צורך ח"ו להחמיר ולדייק כל כך בכשרות האכילה ושתיה, העיקר שהגוף יהי בריא, ועד"ו - טוען היצר - יכול אתה לאכול דבר מסויים ללא אמירת ברכה ח"ו, או עכ"פ לחטוף את הברכה במהירות (אפילו אם תדלג תיבה א' או ב' תיבות), העיקר - לאכול ולשתות מה שיותר מהר, כדי שהגוף יהי בריא, ואז יוכל למלא את תפקידו ושליחותו כדבעי גם ב„מקום רחוק“.

הנה על זה עונה כל ילד השייך ל„צבאות השם“: בודאי רוצה הקב"ה שהגוף יהי בריא בשלימות, אבל בריאותו של יהודי אינה יכולה להיות ע"י אכילת דבר בלתי־כשר ח"ו, או אכילה בלא ברכה ח"ו, וכיו"ב - כי מכיון שדברים אלו מזיקים ח"ו לנשמתו של היהודי שהיא המח"י את גופו, הרי (לא זו בלבד שאין זה מוסיף בבריאות הגוף, אלא אדרכה) עי"ז נגרם נזק גם לגוף ח"ו!

וכאשר ה„יצר“ טוען שזוהי עבודה קשה ביותר, מכיון שמדבר אודות „מקום רחוק“ (ששה חדשים בלא „מועדים לשמחה“) - עונה לו כל ילד השייך ל„צבאות השם“: הנך „כסיל“! אינך מבין כלל מה שמתרחש כאן! מכיון שצריכים לצאת ל„מקום רחוק“, נותן הקב"ה כחות מיוחדים שכאור"א יוכל למלא את תפקידו ושליחותו ב„צבאות השם“, מבלי הבט על זה שבתקופת החורף שורר בעולם קור וחושך (כנ"ל ס"ה), שהרי באים זה עתה מ„שמחת תורה“!

ובכח זה יוצא כאו"א מישראל לעבודה ושליחות ב,,מקום-רחוק", ולא זו בלבד שממלא את תפקידו ושליחותו, אלא הוא עושה זאת באופן של הידור - בדוגמת הענין ד,,פרי עץ הדר" שבחג הסוכות, ,,נוי סוכה" וכו', שענין זה (ההידור) נמשך על כל השנה כולה, בכל עניני קדושה, תורה ומצוות."

ט. וזוהי ההוראה הנלמדת מדברי המדרש דלעיל (ס"ד) ש,,עצרת של חג" ענינה נתינת כח מיוחדת בקשר לכללות העבודה ב,,מקום רחוק", וענין זה הוא חלק מהתורה שהיא ,,חיינו ואורך ימינו" - בכל יום ויום, כולל - ששת החדשים דתקופת החורף, ,,מקום רחוק".

וע"י נתינת כח מיוחדת זו - מצליחים בנצחון היצר בשלימות, עד שמבטלים אותו לגמרי - ,,עוצו עצה ותופר גו", וטעם הדבר - ,,כי עמנו איל", ,,ה' נצב עליו כו".

ועבודה זו נעשית מתוך שמחה גדולה ביותר, עוד יותר מאשר השמחה שבעבודה ב,,מקום קרוב" - מכיון שהנתינת כח לעבודה זו נלקחת מ,,שמחת תורה".

וכאשר עבודת בני נעשית מתוך שמחה גדולה, הרי זה פועל שמחה גדולה יותר אצל הקב"ה - ,,ישמח ה' במעשיו", ועי"ז נמשכת תוספת ברכה והצלחה בהמשכת ברכותיו של הקב"ה בכל המצטרך, החל מברכת הצלחה במילוי שליחותו של הקב"ה - כפי שאמרתם זה עתה: ,,וזה כל האדם ותכלית בריאתו . . להיות לו דירה זו בתחתונים", ועי"ז נמשכת ברכה והצלחה בכל המצטרך - לבית כולו, להורים לאחים ולאחיות, ולכל החברים בבית-הספר שבו לומדים תורת ה'.

וע"י כל הנ"ל מקרבים וממהרים את השמחה האמיתית והנצחית - ,,שמחת עולם" בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

* * *

י. רואה הנני (ב,,דף" שהונח על ה,,סטענדער" שלי) שמתכוונים אתם ל,,תחרות" בנושא של ,,אחדות ישראל", בהתאם למה שאמרתם זה עתה: ,,ואהבת לרעך כמוך . . זה כלל גדול בתורה", שע"יז באים ל,,אחדות ישראל".

המושג האמיתי של ,,תחרות" ענינו - ,,קנאת סופרים תרבה חכמה":

,,סופרים" - קאי על אלו שסופרים את האותיות שבתורה (,,לפיכך נקראו ראשונים סופרים, שהיו סופרים כל האותיות שבתורה" (קידושין ל, א)). ולכל לראש - ילדי ישראל שמתחילים ללמוד תורה (שניתנה לכאו"א השייך ל,,קהלת יעקב"), כי עוד לפני שהם יכולים ללמוד גמרא וכו' (ענינים עמוקים יותר בתורה), לומדים הם תושב"כ, וסופרים את האותיות שבתורה, מפני גדול היוקר והחביבות שבתורה.

וכאשר נערכת ,,תחרות" - ,,קנאת סופרים" - בין הילדים השייכים

ל, "עם הספר" (העם שהקב"ה נתן לו את ,,ספר התורה" באופן של ירושה, מורשה קהלת יעקב"), הרי תוצאת הדברים היא - ,,תרבה חכמה", כלומר, שכל אחד מהם משתדל ומתייגע [,,יגעתי ומצאתי - תאמין", משא"כ ,,לא יגעתי ומצאתי - אל תאמין"] להוסיף ולהרבות בחכמה האמיתית - תורה, שהיא חכמתו של הקב"ה.

ומובן, שההשתדלות והיגיעה בזה היא בהתאם לאפשרויות והכישורים של כאו"א מכס, כלומר, כאו"א מכס לפי ענינו - בדוגמת החילוק הכללי ב,,צבאות השם" בין ילדים לילדות, שילדים לובשים ,,טלית קטן", וילדות מדליקות נרות שבת ויר"ט, וכמו כן ישנם חילוקים נוספים ותפקידים מיוחדים בין אלו השייכים ל,,צבאות השם".

והנקודה הכללית שבזה היא - ,,יגעתי ומצאתי תאמין", כלומר, שכאו"א צריך להשתדל ולהתייגע כמיטב יכולתו, ועי"ז - ,,קנאת סופרים תרבה חכמה".

ובהתאם למדת ההצלחה והשלימות ביגיעה שבה עוסקים בנושא שבו נערכת ה,,תחרות" (ובענינו - הנושא ד,,אחדות ישראל") - ינתן ,,פרס" מיוחד, כדי לעורר יותר את ה,,קנאת סופרים" דשאר הילדים, מתוך מטרה שעי"ז ,,תרבה חכמה".

יא. וע"פ הציווי וההוראה של דוד המלך לכאו"א מישראל - ,,חבר אני לכל אשר יראוך ולשומרי פקודיך" (תהלים קיט, סג), כלומר, שכאשר פוגשים יהודים - ילדי ישראל - שיש בהם יראת ה' (,,יראוך") ומקיימים מצוות (,,שומרי פקודיך"), צריכים להתחבר עמהם (,,חבר אני לכל אשר יראוך גו") - ברצוני להשתתף ולקחת חלק בנושא שבו נערכת ה,,תחרות" ביניכם - כללות הענין ד,,אחדות ישראל".

ואף שאינני יכול להשתתף ב,,תחרות" שביניכם, מכיון שזוהי ,,תחרות" בין ילדים שלפני בר-מצוה - הרי אינני מבקש לקבל את ה,,פרס" שיתנו ב,,תחרות" זו, כי אם להשתתף עמכם - בתור ,,חבר אני לכל אשר יראוך גו" - בפעולותיכם בנושא של ,,אחדות ישראל". וכאמור לעיל - כאו"א מאתנו יעסוק בהתאם לאפשרויות שלו.

יב. האמור לעיל אודות הווספה בלימוד התורה וקיום מצוותי' כתוצאה מה,,תחרות" ד,,קנאת סופרים תרבה חכמה" - הרי זה בהתאם לברכה המיוחדת שישנה בחודש חשוון (שהרי בכל חודש ישנה שליחות מיוחדת, ובהתאם לכך - ברכה מיוחדת), כפי שהתורה - ,,תורה אור", המאירה את חייו של היהודי - מספרת אודות הברכה המיוחדת בחודש זה:

מסופר במלכים (א' ו, לח) שבנין ביהמ"ק הראשון ע"י שלמה המלך הי' במשך זמן ארוך - ,,ויבנהו שבע שנים", וסיומו הי' בחודש חשוון: ,,ובשנה האחת עשרה בירח בול הוא החודש השמיני כלה הבית לכל דבריו ולכל משפטיו".

[חנוכת ביהמ"ק והקרבת הקרבנות וכו' היתה אמנם משך זמן לאחרי זה, אבל מצד עבודתם של בני בראשותו של שלמה המלך - נסתיימה העבודה דבנין ביהמ"ק (שנמשכה,, שבע שנים") בחודש חשון].

וזהי ההוראה הנלמדת מסיפור התורה שבנין ביהמ"ק נסתיים בחודש חשון - עד כמה צריכים לייקר ולהעריך את הזמן דחודש חשון, מפני היותו חודש שישנה בו ברכה מיוחדת ונעלית ביותר - חודש שבו זכו בני לסיים את בנין ביהמ"ק!

ומובן שזהו ענין השייך לכאור"א מישראל - כי בנין ביהמ"ק ע"י שלמה המלך (לאחרי ההכנה שהיתה ע"י דוד המלך) הי' בעזרתם ובהשתתפותם של כל ישראל, בדוגמת המשכן שנבנה ע"י משה רבינו (לפני הכניסה לארץ) שהשתתפו בו כל בני ע"י נדבותיהם עבור בנין המשכן.

ומכיון שבחודש חשון נסתיימה פעולתם של בני בבנין ביהמ"ק הראשון - מובן, שחודש חשון הוא מסוגל ביותר לבנין ביהמ"ק השלישי (ראה גם יל"ש מלכים רמז קפד).

ובזה יכול (וצריך) להשתתף כאור"א מישראל - עי"ז שהוא מוסיף בכל עיני קדושה, הוספה בלימוד התורה ובקיום המצוות בהידור, הן בנוגע לעצמו והן בנוגע לסביבה כולה, כלומר, שהוא מפיץ את אור הקדושה בכל הסביבה כולה [וזהו כללות עיניו של,, בית המקדש" - בית קדוש, שממנו מתפשטת ונמשכת קדושה בעולם כולו], וזהי ההכנה המתאימה לבנין ביהמ"ק השלישי.

ועפ"ז מובן שכללות ההוספה [ע"י,, קנאת סופרים תרבה חכמה"] בלימוד התורה וקיום מצוותי, ובמיוחד - בענין דאהבת ישראל ואחדות ישראל,, כלל גדול בתורה" - מהוה הכנה מתאימה לבנין ביהמ"ק השלישי. ובפרט כאשר הוספה זו נעשית בחודש חשון, חודש שיש בו ברכה וסגולה מיוחדת בקשר לבנין ביהמ"ק, מכיון שבו נסתיים בנין ביהמ"ק הראשון.

ומובן שאין צורך להמתין ח"ו,, שבע שנים" - כי מכיון שענין זה נפעל ע"י לימוד התורה והנהגה ע"פ הוראות התורה, והתורה ניתנה כבר לכאור"א מכם באופן ד,, מורשה קהלת יעקב", הרי התורה עצמה אומרת שכאשר ישנו ענין היגיעה, הרי בודאי ש,, יגעתי ומצאתי".

יג. ויה"ר שכאור"א מכם יוסיף בלימוד התורה וקיום מצוותי בהידור, ובפרט כאשר ישנו גם הענין ד,, קנאת סופרים תרבה חכמה",

ועי"ז יהי' הענין ד,, שלימות התורה" (שלימות התורה ומצוותי) אצל כאור"א מכם, ומזה באים גם ל,, שלימות העם", הן שלימותו של כל אחד ואחת מישראל - בריאות בגוף ובנשמה, והן שלימותם של כלל ישראל.

וכאשר ישנו הענין ד,, שלימות העם" ביחד עם,, שלימות התורה", כלומר, שנוסף על היות עם בני, גוי קדוש" ישנה אצלם גם הקדושה דלימוד התורה וקיום מצוותי - זוכים גם ל,, שלימות הארץ", ובפשטות - שכל בני

הולכים ביחד עם משיח צדקנו ובהנהגתו, לארצנו הקדושה, ושם גופא - לירושלים עיר הקודש, ושם גופא - לבית המקדש השלישי, שיבנה במהרה בימינו ממש.

יד. נוסף על האמור לעיל אודות כללות חודש חשון - ישנם בחודש חשון ימים מיוחדים שהם מסוגלים ביותר לכל הנ"ל:

שבעה בחשון: ז' חשון הוא היום שבו הי' מגיע ה, אחרון שבישראל לנהר פרת", בלכתו מירושלים (לאחרי שעלה לרגל) לשוב לביתו.

כלומר: כאשר בנ"י היו עולים לרגל לירושלים ולביהמ"ק כדי לחגוג שם את חג הסוכות (כולל שמע"צ ושמח"ת), הנה לאחרי זה היו שבים לבתיהם - ביום השמיני שלח את העם. . וילכו לאהליהם גו", בקחתם עמהם את הקדושה דביהמ"ק, והשמחה שהיתה בביהמ"ק - , ושמתם לפני ה' אלקיכם" - על כל השנה כולה.

וענין זה (ההליכה דכאו"א מישראל מביהמ"ק לביתו) הי' נמשך עד ז' חשון, שאז הי' מגיע ה, אחרון שבישראל לנהר פרת". כלומר, בז' חשון הי' כבר כאו"א מישראל במעמד ומצב של ישיבה, לבטח" בביתו. ובזמן הגלות - ישיבה, לבטח" במובן הרוחני, ביחס לעניני יהדות.

ולכן, כאשר מגיע התאריך דו' חשון, הרי זה מזכיר ומעורר לכאו"א מישראל שזה הזמן שבו צריכים להתחיל לפרק את המטען הרוחני שנאסף במשך חודש תשרי, החל מהענין ד, תמליכוני עליכם" (בר"ה), ועד לכללות ענין השמחה (,זמן שמחתנו") - על כל השנה כולה.

חמשה עשר בחשון: בט"ו חשון, קיימא סיהרא באשלמותא", כלומר, שלאחרי מולד וחידוש הלבנה בר"ח, הרי היא הולכת וגדלה עד שהיא מאירה בשלימותה ובמילואה בט"ו בחודש.

והנה, כאשר מקדשים את הלבנה החל מיום השביעי בחודש (ז' חשון) - אומרים: ,,שהם - בני" - עתידים להתחדש כמותה", כלומר, אע"פ שעדיין הלבנה אינה במילואה ובשלימותה (שהרי משתדלים לקדש את הלבנה כוריות - החל מיום ז' בחודש, לפני מילוי הלבנה), יודעים שמיום ליום נוסף באור הלבנה, עד למילוי הלבנה בשלימותה בט"ו בחודש. ועד"ז בנוגע לבנ"י - ,,שהם עתידים להתחדש כמותה", בגאולה העתידה.

ומזה מובן שכללות הענין דחידוש הלבנה ומילואה בשלימותה בט"ו בחודש נותן עידוד לבנ"י שגם כאשר נמצאים בגלות, במעמד ומצב ד, מפורד ומפורד בין העמים", יתנהגו הם באופן ד, דתיהם שונות מכל עם", בהתאם לרצונו של הקב"ה (הרמטכ"ל) הנמצא עמהם ושומר עליהם בכל עת, וע"י ההנהגה האמורה זוכים, להתחדש כמותה" - כלומר, שבנ"י נעשים, לאור עולם", והם מנהיגים את כל העמים שבכל העולם כולו - בגאולה העתידה, שאז יבואו כל בני"י - באופן של חידוש - לארצנו הקדושה, לירושלים עיר

הקודש ולבית המקדש, מתוך רצון חדש וכחות חדשים לקיים את רצונו של הקב"ה בשמחה וטוב לבב.

טו. ומכל זה מובן, שאע"פ שחודש חשון בכללותו הוא חודש מסוגל לפעולת ועבודת ההכנה לקראת בנין ביהמ"ק השלישי - ישנה בזה הדגשה יתירה בימים המיוחדים שבחודש חשון, ז' חשון וט"ו חשון.

ולכן, בכל ימי חודש חשון, ועוד יותר - בז' חשון וט"ו חשון, צריכים להוסיף בכל עניני התורה ומצוותי, ובמיוחד - באהבת ישראל ואחדות ישראל (כלל גדול בתורה), „שלימות העם“, שעי"ז נפעל הענין ד„שלימות הארץ“ - ארץ הקודש וירושלים עיר הקודש ובית המקדש - בתכלית השלימות.

ומכיון שבנושא זה (אחדות ישראל) נערכת ה„תחרות“ ביניכם - בודאי יהי' בזה הענין ד„קנאת סופרים תרבה חכמה“, ובודאי יודיע כאו"א מכם אודות פעולותיו בשטח זה (בהתאם למה שמבקשים מכם ב„דף“ זה).

ויה"ר שעי"י כל הפעולות הנ"ל נזכה בקרוב ממש לקיום התפלה: „שיבנה בית המקדש במהרה בימינו“ - ממש.

* * *

טז. ישנה הוראה הנלמדת מהיום הפרטי שבו מתקיים ה„כנס“ (הקשור עם סיום חודש תשרי והתחלת חודש חשון) - יום שלישי בשבוע שקורין בו פרשת „נח“:

פרשת „נח“ היא פרשה ארוכה שיש בה ריבוי פסוקים וריבוי ענינים. ולכן, נתעכב עתה על ענין כללי הקשור עם שמה של הפרשה כולה - „נח“.

אודות סדר החיים של נח מספרת לנו התורה: „נח איש צדיק תמים הי' בדורותיו“, כלומר, ש„נח“ הי' היחיד בדורו שעסק ב„מעשים טובים“ ע"פ רצונו של הקב"ה [שזהו כללות הענין דעשיית דירה לו ית' כתחתונים], מבלי להתפעל כלל מזה שכל אנשי דורו התנהגו באופן הפכי.

ובזה ישנה הוראה עבור כל ילד יהודי:

כאשר ה„יצר“ בא לילד יהודי ואומר לו: כיצד לוקח אתה על עצמך ללמוד תורה ולקיים מצוות, ולהכריז „בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ“, וכיו"ב - כאשר אתה יודע שהנך ילד קטן יחיד, ומסביבך ישנו עולם גדול שבו עמים רבים ואנשים רבים המתנהגים באופן אחר?! ובפרט כאשר בעולם שורר קור וחושך ביחס לעניני טוב וקדושה (כנ"ל ס"ה) בנוגע לתקופת החורף!

הנה על זה עונה לו הילד הקטן: בפרשת „נח“ מסופר שכאשר יהודי מחליט להתנהג כ„צדיק“ (ע"פ רצונו של הקב"ה), הנה אע"פ שכל העולם שמסביבו מתנהג באופן אחר - אין זה מפריע לו כלל להתנהג ע"פ רצונו של הקב"ה, ויתירה מזו: ע"י הנהגתו מציל הוא את העולם כולו, ובונה „עולם

חדש" - מבלי הבט על ה,,מבול" שהי' לפני כן, כמסופר בפרשת,,נח".

וממשיך הילד הקטן בתשובתו ל,,יצר": אם הדברים אמורים בנוגע למעמד ומצב שבו הי' נח הצדיק היחידי בכל הדור כולו - הרי עאכו"כ שכל ילד יהודי יכול כיום לפעול שינוי בעולם כולו, מכיון שביחד עמו ישנם עוד עשרות אלפי ילדי ישראל השייכים ל,,צבאות השם" בכל מדינה ומדינה, שהם (ילדי ישראל) חלק מכללות עם ישראל בדורנו זה, ודורנו זה הוא חלק מכללות בנ"י שבכל הדורות, מ,,מתן תורה" עד לדורנו זה.

ולכן, אם נח הי' יכול לנצח בעמידתו נגד אנשי דורו, עד שפעל,,עולם חדש", הרי עאכו"כ שכן הוא כאשר מדובר אודות כאו"א מילדי ישראל השייכים ל,,צבאות השם", שהוא מאוחד עם כל שאר הילדים השייכים ל,,צבאות השם" בכל העולם כולו, מכיון שיש להם רמטכ"ל משותף - הקב"ה, ופקודות משותפות - לנצח את ה,,יצר", ולעסוק בלימוד התורה וקיום מצוותי' - ,,חיינו ואורך ימינו" בחיי היום-יום.

יז. ונוסף לזה - ישנה הוראה מיוחדת מיום השלישי בשבוע:

ענינו המיוחד של יום השלישי הוא - שהוכפל בו כי טוב, כלומר, שכללות הענין ד,,כי טוב" הוא באופן כפול.

וההוראה מזה:

אין להסתפק בזה שהוא בעצמו מתנהג באופן ד,,כי טוב", אלא עליו להשתדל ולפעול על ילד נוסף (וילדה - על ילדה נוספת) שגם הנהגתו תהי' באופן ד,,כי טוב", ועי"ז נפעל הענין ד,,כי טוב" באופן כפול - ,,הוכפל בו כי טוב".

יח. והנה, מכיון ש,,כנס" זה מתקיים ביום השלישי דפ' נח - ישנה נתינת כח מיוחדת (מצד ב' הוראות הנ"ל) בנוגע לכללות הענין דלימוד התורה וקיום מצוותי' מתוך חיות ושמחה (,,ישמח ישראל בעשיו"), ומתוך אחדות ישראל - עי"ז שפועלים על ילדים נוספים להתנהג ברוח זו.

ועי"ז זוכים בקרוב ממש לגאולה האמיתית והשלימה - כאשר מתבטל לגמרי כל ענין של רוגז כו', וכמ"ש (בהפטרה דשבת פ' נח), ,,כי מי נח זאת לי אשר נשבעתי מעבור מי נח עוד על הארץ כן נשבעתי מקצוף עליו ומגער בכ", כלומר, שהקב"ה נשבע לכאו"א מישראל ששוב לא יהי' אצלו ענין של רוגז חו', אלא אדרבה: ,,ישמח ה' במעשיו" - בתכלית השלימות,

ואז תהי' הגאולה בשלימותה - גאולה האמיתית והשלימה עי" משיח צדקנו, ,,נאור".

יט. כנהוג בכל ,,כנס" - הנה לאחרי ענין התפלה (תפלת מנחה) וענין התורה (אמירת י"ב פסוקים ומאמרי חז"ל) - מסיימים עם ענין הצדקה.

בלתי מוגה

ולכן - אתן עבור כל אחד ואחת מכם ג' מטבעות: מטבע הא' - לצדקה, מטבע הב' - עבור ענין הקשור עם אהבת ישראל ואחדות ישראל, ומטבע הג' - לעשות בה כטוב בעיניכם.

כ. וכדי שכל הענינים האמורים לעיל יהיו מתוך שמחה - ,,ישמח ישראל בעושייו" - נסיים את ה,,כנס" (כנהוג) בניגוני שמחה:

לכל לראש - ניגון הקשור עם נצחון ה,,יצר": ,,עוצו עצה ותופר דברו דבר ולא יקום כי עמנו אל".

ולאחרי זה - הניגון ,,אך צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את פניך", כלומר, שכל בנ"י באים וזוכים לשבת בארצנו הקדושה, בירושלים עיר הקודש, ושם גופא - בבית המקדש, ולכן, ינגנו גם ,,שיבנה בית המקדש במהרה בימינו".

וכדי שכל ענינים אלו יהיו באופן ד,,לכתחילה אריבער" - ינגנו גם את הניגון ,,לכתחילה אריבער".

והנקודה העיקרית - שכאור"א מכם יוסיף בלימוד התורה וקיום מצוותי', ובאופן ד,,קנאת סופרים תרבה חכמה" (ע"י ה,,תחרות" שביניכם).

ועי"ז ממהרים עוד יותר את ביאת משיח צדקנו - ,,משיח נאור", ולכן תסיימו בניגון ,,ווי וואנט משיח נאור" - במהרה בימינו ממש.

* * *

ניגנו: ,,עוצו עצה ותופר גו". ,,אך צדיקים גו". ,,שיבנה בית המקדש במהרה בימינו". ,,לכתחילה אריבער". ,,ווי וואנט משיח נאור".

כ"ק אדמו"ר שליט"א נתן למדריכים ולמדריכות שיחיו מטבעות של עשר סענט, כדי לחלק לכאור"א מהילדים והילדות שיחיו - ג' מטבעות, כנ"ל.

